

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 63/20
V Lucemburku dne 28. května 2020

Stanoviska generálního advokáta ve věcech C-620/18 a C-626/18
Maďarsko a Polsko v. Parlament a Rada

Generální advokát M. Campos Sánchez-Bordona navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl žaloby na neplatnost podané Maďarskem a Polskem proti směrnici, která posiluje práva vyslaných pracovníků

Unijní normotvůrce mohl, vzhledem k vývoji, jaký zaznamenaly trhy práce v Unii po postupných rozšířeních a hospodářské krizi v roce 2008, přehodnotit zájmy podniků, které využívají volného pohybu služeb, a zájmy jejich vyslaných pracovníků

V roce 2018 přijal unijní normotvůrce směrnici¹ (dále jen „pozměňující směrnice“), prostřednictvím které změnil směrnici 96/71/ES o vysílání pracovníků (dále jen „směrnice 96/71“)², za účelem zaručit těmto pracovníkům vyšší ochranu, pokud jde mimo jiné o jejich odměnu a sociální a pracovní práva. Podle pozměňující směrnice musí tyto aspekty pracovních podmínek vyslaných pracovníků v zásadě respektovat předpisy použitelné v hostitelském členském státě, to znamená ve státě, do kterého byli pracovníci vysláni.

Kromě toho, jsou-li pracovníci vysláni na dobu delší než 12 měsíců (nebo výjimečně 18 měsíců), vyžaduje pozměňující směrnice, aby se na ně vztahovaly prakticky tytéž pracovní podmínky jako na pracovníky hostitelského členského státu.

Maďarsko i Polsko podaly žaloby k Soudnímu dvoru, v nichž navrhují úplné nebo částečné zrušení pozměňující směrnice. Německo, Francie, Nizozemsko, Švédsko (pouze ve věci C-626/18) a Komise vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci na podporu Parlamentu a Rady.

V dnes předneseném stanovisku má generální advokát Manuel Campos Sánchez-Bordona zaprvé za to, že **při přijetí pozměňující směrnice byl použit vhodný právní základ**. V této souvislosti generální advokát zdůrazňuje, že pozměňující směrnice, stejně jako směrnice 96/71, sleduje dvojitý cíl, a to na jedné straně zaručit, aby podniky mohly uskutečňovat nadnárodní poskytování služeb přemístěním pracovníků ze státu svého usazení, a na druhé straně chránit práva vyslaných pracovníků a zamezit nekalé soutěži mezi podniky vyplývající z různých úrovní ochrany v členských státech.

Generální advokát uznává, že většina ustanovení pozměňující směrnice se věnuje specificky ochraně vyslaných pracovníků, což vysvětluje tím, že **unijní normotvůrce považoval za nezbytné změnit v tomto smyslu směrnici 96/71 vzhledem k vývoji, jaký zaznamenaly trhy práce v Unii po postupných rozšířeních a hospodářské krizi v roce 2008**. Generální advokát zdůrazňuje, že přijme-li unijní normotvůrce harmonizační předpis, jako je směrnice 96/71, nemůže být zbaven možnosti přizpůsobit tento akt pozdější změně okolností nebo vývoji událostí.

Podle generálního advokáta kromě toho skutečnost, že se pozměňující směrnice zaměřuje primárně na ochranu vyslaných pracovníků, neznámá, že měla být přijata na základě článku 153 SFEU, týkajícího se některých aspektů sociální politiky Unie. Připomíná v tomto ohledu, že akt pozměňující jiný dřívější akt má obvykle stejný právní základ jako pozměňovaný předpis. Článek 53 odst. 1 a článek 62 SFEU, jejichž účelem je zajistit svobodu usazování a volný pohyb služeb,

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/957 ze dne 28. června 2018, kterou se mění směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. 2018, L 173, s. 16).

² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. 1997, L 18, s. 1; Zvl. vyd. 05/02, s. 431).

tedy mohou být náležitým právním základem pozměňující směrnice, stejně jako jím byly v případě směrnice 96/71.

Zadruhé generální advokát poukazuje na to, že pozměňující směrnice se omezuje na koordinaci použití souběžných pracovněprávních předpisů hostitelského státu a státu původu a v žádném případě nestanoví výši odměny, která má být zaplacená, neboť to je v pravomoci členských států. Rovněž některé složky odměny vyslaných pracovníků budou i nadále jiné než složky odměny místních pracovníků, takže nezmizí rozdíly mezi skutečnou odměnou, kterou obě kategorie pracovníků pobírají. Z téhož důvodu má generální advokát za to, že zcela nezmizí ani konkurenční výhody podniků ze zemí Unie s nižšími náklady na pracovní sílu, které vysílají pracovníky do členských států s vyššími náklady na pracovní sílu.

Zatřetí se generální advokát domnívá, že při přijetí pozměňující směrnice **unijní normotvůrce dodržel požadavky zásady proporcionality, aniž zjevně překročil svou širokou posuzovací pravomoc v oblasti regulace nadnárodního vysílání pracovníků**. Má zejména za to, že nahrazení pojmu „minimální mzda“ pojmem „odměna“ v textu pozměňované směrnice bylo odůvodněno praktickými obtížemi, které vyvolávalo používání prvního pojmu. Některé podniky totiž při vysílání svých pracovníků mohly mít tendenci vyplácet jim minimální mzdu bez ohledu na jejich kategorii, funkci, odbornou kvalifikaci či délku pracovní zkušenosti, což vedlo k rozdílu v odměňování ve srovnání s místními pracovníky v obdobné situaci.

Generální advokát má rovněž za to, že úprava režimu dlouhodobě vyslaných pracovníků (12 nebo 18 měsíců) zavedená pozměňující směrnicí je odůvodněná a přináší přiměřená omezení volného pohybu služeb, protože reaguje na situaci pracovníků, jejichž integrace do trhu práce hostitelského státu je větší.

Na závěr generální advokát podotýká, že pozměňující směrnice neobsahuje žádnou hmotněprávní úpravu vysílání pracovníků v odvětví dopravy a bude se na toto odvětví vztahovat, až za tím účelem bude přijat budoucí legislativní akt. Generální advokát v této souvislosti odmítá argument Maďarska, že odkaz na tento budoucí legislativní akt v pozměňující směrnici představuje sám o sobě porušení ustanovení Smlouvy o FEU týkajícího se uplatňování zásady volného pohybu služeb v odvětví dopravy³.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému navrhuje generální advokát **Soudnímu dvoru, aby žaloby na neplatnost podané Maďarskem a Polskem zamítl v celém rozsahu**.

UPOZORNĚNÍ: Soudní dvůr není stanoviskem generálního advokáta vázán. Úlohou generálních advokátů je zcela nezávisle navrhnout Soudnímu dvoru právní řešení věci, která jim je přidělena. Soudci Soudního dvora začínají nyní v uvedené věci rozhodovat. Rozsudek bude vydán později

UPOZORNĚNÍ: Cílem žaloby na neplatnost je zrušení aktů orgánů Unie, které jsou v rozporu s právem Unie. Za určitých podmínek mohou členské státy, evropské orgány i jednotlivci podat žalobu na neplatnost k Soudnímu dvoru nebo Tribunálu. Je-li žaloba opodstatněná, akt bude zrušen. Příslušný orgán je povinen odstranit případnou právní mezeru vzniklou v důsledku zrušení aktu.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

Úplné znění stanovisek ([C-620/18](#) a [C-626/18](#)) se na internetové stránce CURIA zveřejňuje v den, kdy je generální advokát přednesl.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

³ Článek 58 odst. 1 SFEU.